

§

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 142/2018
24.07.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија др Драгице Попеску, председника већа, судија Радмиле Ђурић и Снежане Живковић, као чланова већа, у парници тужиле АА, чији је пуномоћник адвокат АБ, против тужене ББ, чији је пуномоћник адвокат АБ1, ради поништаја завештања, одлучујући о жалби тужиле која је изјављена против пресуде Првог основног суда у Београду 6П.бр. 5798/17 од 12.06.2017. године, у седници вежа одржаној дана, 24.07.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиле па се **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду 6П.бр. 5798/17 од 12.06.2017. године у ставу трећем и четвртом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду 6П.бр. 5798/17 од 12.06.2017. године у ставу првом изреке тако што се **УСВАЈА** тужбени захтев тужиле АА, па се утврђује да је у целости ништаво завештање покојног ПП, бившег из Београда, сачињено у форми писменог завештања пред сведоцима, дана, 11.07.2010. године, а проглашено на записнику пред Првим основним судом у Београду, дана, 13.09.2013. године.

УКИДА СЕ пресуда Првог основног суда у Београду 6П.бр. 5798/17 од 12.06.2017. године у ставу другом изреке, којим се одбија тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се поништи завештање покојног ПП, бившег из Београда, сачињено у форми писменог завештања пред сведоцима, дана, 11.07.2010. године, а проглашено на записнику пред Првим основним судом у Београду, дана, 13.09.2013. године.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу петом изреке пресуде Првог основног суда у Београду 6П.бр. 5798/17 од 12.06.2017. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена ББ да тужилци АА на име

трошкова парничног поступка накнади износ од **89.000,00 динара**, са каматом почев од дана првостепеног пресуђења, 12.06.2017. године, па до исплате, све у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, под претњом принудног извршења.

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, па се обавезује тужилац да туженом на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од **12.000,00 динара**, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, под претњом принудног извршења.

Образложење

Ставом првим изреке пресуде Првог основног суда у Београду 6П.бр. 5798/17 од 12.06.2017. године, одбијен је тужбени захтев тужиље АА, из Београда, којим је тражила да се утврди да је у целости ништаво завештање покојног ПП, бившег из Београда, сачињено у форми писменог завештања пред сведоцима, дана, 11.07.2010. године, а проглашено на записнику пред Првим основним судом у Београду дана, 13.09.2013. године. Ставом другим изреке побијане пресуде, одбија се тужбени захтев тужиље, којим је тражила да се поништи завештање покојног ПП, бившег из Београда, сачињено у форми писменог завештања пред сведоцима, дана, 11.07.2010. године, а проглашено на записнику пред Првим основним судом у Београду, дана, 13.09.2013. године. Ставом трећим побијане пресуде одбацује се тужба тужиље у делу којим је тражила да се утврди да је завештање покојног ПП, бившег из Београда, сачињено у форми писменог завештања пред сведоцима, дана, 11.07.2010. године, а проглашено на записнику пред Првим основним судом у Београду, дана, 13.09.2013. године, фалсификовано. Ставом четвртим изреке побијане пресуде, одбија се тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је тужена недостајна да наследни покојног ПП, на основу закона и завештања, услед фалсификовања завештања, у намери да измени последњу вољу покојног ПП. Ставом петим изреке побијане пресуде обавезује се тужиља да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 55.500,00 динара.

Против ове пресуде, благовремену жалбу је изјавила тужиља, побијајући је у целости из свих законом прописаних разлога из члана 373. ЗПП.

Апелациони суд у Београду је испитао побијану пресуду у смислу одредби члана 386. ЗПП (“Сл. гласник РС” бр. 72/11, са свим изменама и допунама), те је нашао да је жалба тужиље делимично основана.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које повреде, овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, нити је учињена повреда из тачке 12. ове законске одредбе, пошто пресуда садржи јасне и непротивуречне разлоге о битним чињеницама, па се може испитати. Истовремено пресуда није захваћена релативно битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са чланом 8. ЗПП, јер је првостепени суд, одлучујући по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа као целине, као и на основу резултата целокупног поступка, одлучио које ће чињенице узети као доказане.

Према утврђеном чињеничном стању, пок. ПП је преминуо 20.05.2013. године, а од лица која по закону полажу право на наслеђе, оставио је супругу – тужену, ББ и тужиљу - ћерку по усвојењу, АА (по усвојењу ААП, рођ. _). Тужиљу је усвојио према записнику Одељења за друштвене службе Скупштине општине Звездара у Београду, сачињеном 15.12.1966. године, заједно са својом женом, ППЖ, као мал. ББ1 која од дана усвојења носи њихово презиме ААП, а чињеница усвојења је уписана у МКР СФРЈ општине Сурдулица, која се води за место Власина – Округлица, где је под текућим бројем _ за годину _ годину, извршен упис рођења ББ1. Делом своје имовине пок. ПП је располагао завештањем које је сачињено у форми писменог завештања пред сведоцима, са датумом који је оозначен, 11.07.2010. године, које је проглашено на записнику пред Првим основним судом у Београду, у предмету О бр. 10252/12, на рочишту од 13.09.2013. године. На том рочишта је тужиља оспорила завештање излажући разлоге за то у поднеску од 27.09.2013. године, да је завештање фалсификовано, те да није могло бити сачињено 11.07.2010. године, као и да није својеручно потписано од стране завештаоца. Решењем тог суда О.бр. 10252/12 од 23.10.2013. године, прекинут је поступак расправљања заоставштине иза пок. ПП, а овде тужиља, као његова усвојеница, упућена је на парницу да у својству тужиоца против завештајне наследнице, супруге оставиоца, ББ, овде тужене, оспорава пуноважност тестаментa пок. ПП, као и да захтева да суд утврди да је иста недостојна за наслеђивање. У спорном писменом тестаменту - завештању пред сведоцима, наводи се да ПП своју имовину наведену у завештању - једнособан стан аа, те право сувласништва на 1/2 идеалних делова на кп. бр. аа1, оставља својој супрузи - овде туженој, која се брине о њему, а да има једну усвојену ћерку, која већ дужи низ година са њим нема никакав контакт, нити се за њега интересује. У завештању се наводи да је оставилац слабовид и да због тога на завештање ставља факсимил, којим већ дуже време, пред свим надлежним органима, замењује свој потпис, а да поред факсимила ставља и отисак кажипрста десне руке, што ће потврдити сведоци, испод чега је у тестаменту констатовано да му је исти прочитан од стране сведока, да га је разумео, да је ставио свој факсимил и отисак кажипрста десне руке и потврдио да тај тестамент представља његову слободну вољу, што сведоци СС и СС1 потврђују својим потписом. Из исказа парничних странака и сведока утврђено је да тужиља није била у контакту са оцем од 1995. до 2012. године, јер је био незадовољан тиме што са породицом није хтела да се пресели код њега и брине о њему, а затим се оженио извесном Надом, која јој са оцем није дозвољавала ни телефонски контакт. Тужиља је са оцем поново ступила у контакт 2012. године, што јој је омогућила тужена, која је дошла код ПП 2006. године, да би му помагала, с тим да су се венчали 29.03.2007. године, јер му је претходна супруга преминула. Пок. ПП је био писмен, али на једно око није видео а на друго је видео делимично, па је носио наочаре и уз лупу је могао да прочита наслове у новинама, па је зато печат са "својим" факсимилом користио када је било потребно да се потпише. Према извештају МУП РС, Дирекције полиције, ПУ за Град Београд, Управе за управне послове, Одељења за држављанство и друге управне послове, од 16.06.2015. године, СС са ЈМБГ који је означен у завештању, на дан 11.07.2010. године и 11.07.2011. године, поседовао је важећу личну карту са рег. бројем П __, која му је важила до 03.04.2012. године. Спорно завештање није могло бити сачињено 11.07.2010. године, како у њему стоји, нити 11.07.2011. године, како су су изјавили сведоци АБ1, адвокат, који га је сачинио, СС и СС1, сведоци завештања и тужена, чији исказ у том делу није прихваћен од стране првостепеног суда, због регистарског броја личне карте

сведока завештања, СС, испод чијег потписа је написан његов ЈМБГ _ и рег. број личне карте _, која је издата 27.03.2012. године, а што је првостепени суд утврдио увидом у исту, док је други сведок завештања, СС1, ЈМБГ _, на дан 11.07.2010. године и 11.07.2011. године, поседовала личну карту рег.бр. _ која је важила до _ године и који број је наведен у завештању.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је нашао у односу на тужбени захтев тужиле у делу којим је тражила да се утврди да је спорно завештање у целости ништаво, да разлози изнети у тужби и током поступка, тј. да пок. ПП пред сведоцима није изјавио да је прочитао претходно сачињено завештање и да га није својеручно потписао, не представљају разлоге за ништавост, већ за поништај завештања, па је одбио овај тужбени захтев, ставом први изреке побијане пресуде. Полазећи од утврђеног чињеничног стања, али и ценећи, као основан, приговор застарелости потраживања истакнут од стране тужене, првостепени суд је ставом другим изреке, одбио евентуални тужбени захтев тужиле којим је тражила поништај спорног завештања, све сходно одредби члана 170. Закона о наслеђивању, којим је прописано да се поништај завештања рушљивог због повреде облика и непоштовања услова одређених законом, може захтевати у року од једне године од дана сазнања за завештање, а најкасније у року од десет година од дана проглашења завештања, с тим да рок од једне године не може почети да тече пре проглашена завештања. Наиме, како је тестамент проглашен на рочишту пред судом 13.09.2013. године (на ком рочишту је тужилца дала наследничку изјаву), а евентуални захтев за поништај завештања истакла је поднеском од 15.07.2015. године, када је извршила преиначење тужбе, то је првостепени суд нашао да је протекао рок од годину дана, прописан одредбом члана 170. ЗОН, због чега је обио евентуални тужбени захтев тужиле у том делу. Осим тога, првостепени суд је одбацио тужбу тужиле у делу којим је тражила да се утврди да је предметно завештање фалсификовано, пошто се у смислу одредбе члана 194. ЗПП, у конкретном случају тражи утврђење чињенице, за коју то није предвиђено законом или другим прописом, па је тужба у том делу недозвољена и одбачена је решењем садржаним у ставу трећем изреке побијане пресуде. Првостепени суд је ставом четвртим изреке побијане пресуде, одбио и тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да је тужена недостојна за наслеђивање пок. ПП, на основу закона и завештања, услед фалсификовања завештања у намери да измени последњу вољу пок. ПП, нашавши да то није утврђено у поступку и да овим завештањем није спречена последња воља покојника од стране тужене, већ да оно у потпуности изражава његову последњу вољу.

По налажењу Апелационог суда у Београду, првостепени суд је правилно и потпуно утврдио чињенично стање које се жалбеним наводима тужиле не доводи у сумњу, а затим је правилно применио одредбе материјалног права доносећи одлуку, као у ставу четвртом изреке, којом је одбио тужбени захтев тужиле за утврђење недостојности тужене да наследи пок. ПП, услед фалсификовања завештања, у намери да измени последњу вољу покојног ПП, што у поступку није доказано.

Такође, правилно је првостепени суд одлучио доносећи решење, као у ставу трећем изреке, којим је одбацио тужбу тужиле, као недозвољену, у делу којим је тражено да се утврди да је предметно завештање фалсификовано, јер се сходно одредби члана 194. став 3. ЗПП, тужба за утврђење постојања, односно непостојања чињенице,

може поднети само ако је то предвиђено законом или другим прописом, а што конкретно није предвиђено за утврђење чињенице да је неко писмено фалсификат. Иако је тужбеним захтевом било могуће тражити утврђење ништавости предметног завештања, услед фалсификовања, што би у конкретном случају представљало претходно питање, која околност се у поступку утврђује, тужбени захтев на тај начин није постављен, па је првостепени суд правилно поступио када је одбацио тужбу у односу на захтев за утврђење чињенице фалсификовања завештања.

Стога се неосновано жалбом истиче да је предметно завештање фалсификовано и стога ништаво, што у поступку није доказано и што не доказује ни изјава тужиље да је присуствовала разговорима између свог покојног оца (усвојитеља) и тужене, која га је, наводно, наговарала да јој препише цео стан, а што је он одбијао, говорећи да би њих две требало да поделе стан и који је страховао да га неко не присили да тако нешто потпише. Такође, да је спорно завештање фалсификовано, не доказују ни у њему садржани подаци који фактички нису могли постојати на дан, 11.07.2010. године (који је наведен на завештању као датум сачињења истог), у односу на аа, која је према Решењу РГЗ пословни број 03 број 951-149/2011 од 31.01.2011. године, о потврђивању Катастра неокретности за КО Миријево и Уверењу РГЗ СКН Београд 1 посл. број 02-952-3-7316/13 од 18.10.2013. године, тек ступањем на снагу Катастра непокретности, 31.01.2011. године, могла бити уписана у ЛН _ КО Миријево, док је иста парцела на дан 11.07.2010. године, била уписана у ЗКУЛ _ КО Миријево. Надаље, иако првостепени суд није прихватио исказе тужене, њеног адвоката и оба тестаментална сведока, да је завештање заправо, сачињено 11.07.2011. године, пошто садржи рег. бр. личне карте – __, сведока СС, која је издата 27.03.2012. године, као и рег. бр. личне карте - __ другог сведока завештања, СС1, која је била важећа на дан 11.07.2010. године и 11.07.2011. године, све до 11.10.2014. године, те је могло бити сачињено тек пошто је СС, издата нова лична карта (27.03.2012. године), ни наведени нетачан датум на спорном завештању, не указује на околност да се ради о фалсификованом завештању. Наиме, како је ПП преминуо 20.05.2013. године, оно је могло бити сачињено након издавања нове личне карте сведоку, СС, па до датума смрти ПП.

Стога су неосновани наводи жалбе о наводно, лажним исказима сведока и тужене у погледу датума сачињавања завештања, који искази и под претпоставком да су нетачни, не морају нужно значити да је завештање фалсификовано, већ могу да говоре о њиховој несмотрености или заборавности услед протекла времена. Но, чак и да су они свесно наводили неистину да је тестамент сачињен јула, 2011. године, то није од значаја за другачију одлуку суда о овом тужбеном захтеву, јер датум на спорном завештању може да укаже и на околност да је ово писмено раније сачињено и да се приликом његовог потписивања од стране сведока завештања, на датум није обраћала пажња. Такође, није од значаја ни околност што га је тужена поднела у оставинском поступку у предмету О.бр.10252/13 иза смрти пок. ПП, те да је проглашено на рочишту од 13.09.2013. године у присуству тужиље и тужене, где је утврђен предмет заоставштине по тестаменту и по закону, када је тужена дала наследничку изјаву да признаје пуноважност завештања и да се прихвата наслеђа по тестаменту, уз наслеђе које јој по закону припада.

Без значаја су наводи жалбе тужиље у погледу дозвољености захтева за утврђивање неистинитости исправе у смислу одредбе члана 194. став 1. ЗПП, у односу

на предметно завештање, пошто да је тужбеним захтевом тражено утврђење чињенице да је предметно завештање фалсификовано, због чега је првостепени суд правилно поступио када је решењем садржаним у ставу трећем изреке побијане пресуде, одбацио тужбу у том делу, које је правилно и на закону засновано.

Међутим, иако је чињенично стање правилно утврђено, првостепена пресуда је у ставу првом изреке ожалбене пресуде заснована на погрешној примени материјалног права и то чл. 85. и 163. Закона о наслеђивању (ЗОН) - („Сл. Гласник РС“, број 46/95, страна: 1690 од 04.11.1995. "Сл. Гласник РС", број 101/03, страна: 18 од 17.10.2003. "Сл. Гласник РС“, број 6/15, страна: 6 од 22.01.2015), а на правилну примену материјалног права другостепени суд пази по службеној дужности.

Наиме, одредбом члана 85. став 1. ЗОН прописано је да завешталац који зна да чита и пише, може завештање сачинити тако што ће пред два сведока изјавити да је већ сачињено писмено прочитао, да је то његова последња воља и потом се на писмену својеручно потписати. Одредбом става 2. овога члана прописано је да се сведоци истовремено потписују на самом завештању, а пожељно је да се назначи њихово својство сведока.

У конкретном случају утврђено је да је пок. ПП био писмено лице, али слабоовидо, што стоји у тексту спорног завештања. Он на једно око није видео, а на друго је видео делимично, те је носио наочаре и уз лупу је могао да прочита наслове у новинама, због чега је наводно, користио печат са "својим“ факсимилом када је било потребно да се потпише.

Одредбом члана 155. ЗОН, прописано је да је завештање ништаво ако је његова садржина противна принудним прописима, јавном поретку и добрим обичајима. Одредбом члана 161. ЗОН, прописано је да на ништавост суд пази по службеној дужности и на њу се може позвати свако заинтересовано лице, док је одредбом члана 162. став 1. ЗОН, прописано да се право на истицање ништавости не гаси. Истовремено, одредбом члана 163. истог Закона, прописано је да се ништаво завештање сматра завештањем које никада није ни било сачињено. Истовремено, одредбом члана 83 ЗОН прописано је да завештање мора бити сачињено у облику и под условима одређеним законом, док је чланом 165. ЗОН прописано да поништај завештања због рушљивости може захтевати само лице које за то има правни интерес. Одредбом члана 164 ЗОН прописано је да је завештање рушљиво ако га је сачинио онај ко није имао завештајну способност, ако је у време завештања било мана завештаоачеве воље и ако при сачињавању завештања нису поштовани облик и услови одређени законом, с тим да се право на истицање рушљивости гаси истеком законом одређеног рока.

Међутим, како је тужиља определила захтев за утврђење ништавости завештања због неиспуњености императивне законске форме, те како је својеручни потпис на писменом завештању пред сведоцима услов без кога се не може, а који је прописан Законом о наслеђивању, недостатак својеручног потписа на тестаменту слабоовидог тестатора води његовој апсолутној ништавости. Надаље, иако је тужиља поднела и евентуални захтев за поништај завештања из разлога рушљивости, правне последице код ништавог и рушљивог завештања су исте, јер се сматра да завештање

никада није ни било сачињено, па је основан захтев за утврђење ништавости спорног завештања.

Стога првостепени суд није правилно применио материјално право и то одредбу члана 85. ЗОН, када је одбио тужбени захтев тужиле ради утврђења да је спорно завештање ништаво због недостатка услова прописаних одредбом члана 85. став 1. ЗОН, тј. потписа завештаоца, јер је пуноважност писменог завештања пред сведоцима условљена завештаочевим својеручним потписом. С обзиром на цитирану одредбу, законом прописан услов за овај облик завештања је да завешталац зна да чита и пише да би могао сачинити или прочитати сачињено завештање, будући да пред два сведока мора да изјави да је већ сачињено писмено прочитао и да је то његова последња воља, иза чега се на том писмену мора својеручно потписати, а што је конститутивни елемент истог. Оспорено завештање у конкретном случају не испуњава услов за пуноважност, јер потпис завештаоца не може бити надомештен отиском кажипрста, какви год да су разлози за то постојали. Наиме, према Закону о наслеђивању, својеручни потпис завештаоца је услов без кога се у конкретном случају спорно писмено не може сматрати завештањем пред сведоцима, као изјавом последње воље пок. ПП, па је својеручни потпис „*condicio sine qua non*“ да би такво завештање настало. Заправо, услов да се сачини писмено завештање пред сведоцима је способност завештаоца да пише и чита оно што је написао, или што је написано од стране другог лица, као изјава његове последње воље, што подразумева да може да се потпише, што ако није у стању да учини, не може се користити овим обликом завештања, али се може користити другим облицима, као што је нпр. судско завештање. У противном, сматраће се да лице које завештање није могло да прочита и/или које се на њему није својеручно потписало, иза себе није ни оставило завештање.

У конкретном случају, пок. ПП је био писмено, али слабовидо лице, због чега је наводно користио факсимилом у потписивању, иако је помоћу лупе могао да чита наслове у новинама. Међутим, закон не превиђа могућност било каквог другачијег оверавања тестаментa пред сведоцима, осим својеручног потписа, с тим да када је реч о факсимилу, као печату са отиском личног потписа, ни наводни факсимил ПП, који се налази поред отиска кажипрста на предметном писмену, не одговара потпису тог лица који постоји у предмету, а налази се на документу о усвајању тужиле. Но, чак и да се ради о факсимилу, као печату који одражава његов веродостојан потпис, то не би конвалидирало недостатак његовог својеручног потписа, као завештаоца, што је искључиви услов за настанак завештања, а што је претходно условљено способношћу тестатора да чита и пише. Дакле, осим познавања читања и писања у моменту када треба потписати исправу о завештању, завешталац мора бити у стању да је прочита и потпише. Стога, ако је завешталац слеп, иако зна да чита и може да пише, или слабовид, а при себи том приликом, нема наочаре помоћу којих може да чита, писмено завештање прд сведоцима неће бити пуноважно.

Како је способност читања у конкретном случају била ускраћена пок. ПП, који је био слабовидо лице, без обзира на околност што је лупом могао да чита наслове у новинама, јер је био неизоставан услов да може да прочита спорни текст, да би изјавио да ли је то његова последња воља, и да се испод тога потпише, те како у конкретном случају недостаје и његов својеручни потпис на исправу о завештању, исто није ни настало, јер није испуњен безуслован захтев за његову пуноважност и никакав разлог

не може бити оправдавајући што завешталац то није учинио.

Завештаочев потпис, као и код алогографског, тј. својеручног завештања, мора стајати на крају завештања, што је предострожност која сужава простор за спорове и делује превентивно на несавесна лица, која би имала интерес да измене његову садржину. Наиме, завештаочев потпис изражава његову потврду да је баш текст који се налази изнад потписа његова последња воља, а тај потпис се мора, по правилу, састојати од његовог имена и презимена, односно он се мора на завештању потписати онако како се иначе потписује у правном саобраћају, а што евидентно није учињено, јер је стављен отисак прста.

У конкретном случају како спорно писмено није својеручно потписано, оно нема правно дејство писменог завештања пред сведоцима, јер нема доказа о вољи тестатора која се изражава његовим својеручним потписом, па спорни документ није завештање, како се жалбом правилно наводи. Стога је предметно завештање ништаво услед недостатка својеручног потписа завештаоца, као битног елемента за настанак истог, који се не може надоместити стављањем рукознака, тј. отиска прста, на овој врсти завештања, а својеручни потпис, као безуслован захтев за пуноважност завештања, не спада у домен рушљивости завештања, јер у конкретном случају без њега завештање не настаје. Стога предметно писмено не може производити правно дејство као тестамент пред сведоцима.

Овај суд је укинуо побијану пресуду у ставу другом изреке, која садржи одлуку у односу на евентуални тужбени захтев за поништај спорног завештања, који је одбијен од стране првостепеног суда, јер је првостепени суд нашао да је тужила преклудирана у праву да тражи поништај спорног завештања, као рушљивог, због повреде облика и непоштовања услова одређених одредбом члана 85. Закона о наслеђивању, због истека законског рока из члана 170. ЗОН. Међутим, будући да је ставом другим изреке ове пресуде, преиначена побијана пресуда у ставу првом изреке, у делу којим је одбијен првостављени основни тужбени захтев за утврђење ништавости спорног завештања, за који захтев је овај суд нашао да је основан, те како је чланом 197. став 2. ЗПП, прописано да тужилац може два или више тужбених захтева у међусобној вези да истакне у једној тужби, на начин да суд усвоји следећи од тих захтева, ако нађе да претходни захтев није основан, то се у конкретном случају о основаности евентуално постављеног тужбеног захтева не одлучује, па је побијана одлука у том делу укинута.

Са свега изложеног, одлучено је као у изреци пресуде на основу одредбе чл. 390, 394. тачка 4. ЗПП и члана 197. став 2. ЗПП.

Преиначена је одлука о трошковима парничног поступка, сходно члану 165. став 2. ЗПП, с обзиром на успех странака у спору, па је обавезан тужени да тужили накнади трошкове парничног поступка према АТ, с обзиром на предузете радње пуномоћника из редова адвоката и то: за састав тужбе и четири образложена поднеска по 6.000,00 динара, за заступање на пет одржаних рочишта по 7.500,00 динара, за заступање на једном неодржаном рочишту 4.500,00 динара, за састав жалбе од 23.11.2015. године, 12.000,00 динара, што уз дужну таксу за тужбу и одлуку суда по 2.500,00 динара, према ГТ, укупно износи 89.000,00 динара, као у изреци ове пресуде.

С обзиром на околност да је пуномоћник тужиље уз трошковник суду од 12.06.2017. године, доставио потврду о извршеном евидентирању за ПДВ од 05.11.2014. године, одакле се види да је отпочео ПДВ активност дана, 01.12.2011. године, при чему је тужба у овом спору поднета 2014. године, а поступак окончан 2017. године, како пуномоћник тужиоца није доставио рачун о извршеним адвокатским услугама, тј. обрачун о награди и накнади трошкова издат странци, овде тужиљи, нити доказ да је пуномоћник био у систему ПДВ и на дан пресуђења, то тужиљи није признат и износ ПДВ у оквиру трошкова поступка.

Како је тужилња успела са жалбом у претежном делу, то је ставом петим изреке ове пресуде делимично усвојен њен захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка и то за састав жалбе у износу од 12.000,00 динара, без обрачунатог ПДВ, а све сходно важећој АТ у време пресуђења, према вредности предмета спора, док је захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка, преко досуђеног износа од 12.000,00 динара, до траженог износа од 54.000,00, динара, овај суд одбио као неоснован, као и захтев за накнаду судских такси на жалбу и одлуку по одмерању суда, јер тужени није доставио доказ да је тражене таксе платио.

**Председник већа – судија
Драгица Попеску с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић